

“ÉS EL DESIG EL QUI PREGA SEMPRE”

HOMILIA A TV-2 DEL DIUMENGE XXIX
DE DURANT L'ANY (C-2010), 17 D'OCTUBRE 2010

Jesús ens diu que la nostra pregària ha de ser contínua, com ho és la nostra respiració. I ens assegura que quan l'ésser humà –home o dona- crida el seu dolor, la seva fam de justícia, Déu escolta el seu crit i hi respon. Si un home tan sever i dur, sense entranyes, com el jutge de la paràbola, és capaç d'entendre's davant les pressions i la insistent súplica d'una pobre vídua, ¿no és més veritat encara que Déu, infinitament bo i misericordiós, escolta les nostres pregàries? La resposta de Déu envers el nostre crit és sempre la del Pare misericordiós!

Al llarg de tot l'Evangeli el Mestre revela com una predilecció especial per les dones soles i en fa de les mateixes un instrument de veritats decisives. Quina bella imatge de dona forta, plena de dignitat, la de la vídua de l'evangeli d'avui. No es resigna a la injustícia. En aquesta dona, fràgil i indòmita, Jesús ens mostra dues coses: la manera de pregar –amb tenacitat i confiança- i el contingut de la seva petició. La vídua demana justícia a qui té per missió fer justícia. Demana al jutge de ser un veritable jutge, de ser ell mateix. I és això mateix el que s'esdevé en cada un de nosaltres quan preguem. En el fons, pregar és demanar a Déu de donar-se ell mateix. És tota la primera part del Parenostre que ho expressa: sigui santificat el vostre nom..., que es faci la vostra voluntat, la qual cosa equival a demanar-li que es doni Ell mateix a nosaltres. Déu, es podria dir, no pot donar menys del lliurar-se a si mateix a nosaltres. I així el que ens dóna és el tot, la seva plenitud.

Però aleshores, ¿perquè pregar sempre? Perquè Déu és un do que no te fi, que mai s'acaba. I perquè pregant se'ns obren de nou els camins que porten cap a Ell. Si el camí que porta a la casa de l'amic no el fem sovint, aleshores el camí es cobreix d'herbes i d'esbarzers. Ara bé, ¿com es fa per pregar sempre, sense mai cansar-se? Alerta, perquè pregar no significa fonamentalment recitar pregàries, sinó sentir que la nostra vida està immersa en Déu, que estem envoltats d'un mar d'amor i no ens en adonem. Pregar és com estimar: si estimem algú, l'estimem sempre. Podem estar fent mil coses, però el nostre amor no s'interromp. Sant Agustí deia: *“El desig prega sempre, fins si la nostra llengua calla. Si tu desitges sempre, tu pregues sempre. ¿Quan és que la pregària dormisqueja? Quan es refreda el desig”*. La pregària és el nostre desig d'amor!

Quan una cultura asfixia el desig, o el satisfà a un preu qualsevol, la relació amb Déu és semblant a l'interès que suscita una peça de museu: que només la va a veure qui vol, perquè està fora de la dinàmica de la vida. Així la relació home-dona, la relació amb els fills, el problema de la vida i de la mort, el problema de l'organització social, el problema polític, etc. cap d'aquestes coses té a veure realment amb Déu. Aquesta separació entre la vida i Déu, entre la vida i la religió –no respecta la legítima autonomia de les realitats temporals, perquè l'absolutitza aquesta autonomia que Déu ens dóna apel·lant a la llibertat. Autonomia no ha de significar separació, que és la que avui caracteritza una situació cultural en la que la religió queda confinada a una reserva, com les reserves índies a USA. La vida va per un altra cantó, o no sap on va, o hi va sense correctius.

Aquesta concepció de l'home i de la vida, per a la qual Déu, si existeix, no té res a veure amb la vida de cada dia, s'anomena “laïcisme”, que cal distingir de la sana laïcitat i de la “laïcitat positiva”. El laïcisme significa que es pot creure en Déu –o, més encara, anar a resar a l'església tots els dies- però quan s'està amb la dona, quan es parla amb els fills, quan es guanyen diners, quan es treballa professionalment o ens ocupem de política...res de tot això té a veure amb Déu. Déu no és el centre de la vida, no és al cor de l'existència! I un déu que no afecta la vida no és Déu, és considerada una quimera que ens fa perdre el temps, o un sentiment per certes ocasions. A llarg o a curt termini, el que s'esdevé és que fins allò que ens hauria d'apassionar humanament: la família, el treball, l'amistat, la construcció de la societat, la transmissió de la vida, l'educació, l'empresa, etc., ja no ens apassiona en la seva veritat. Al màxim som

capaços de segrestar-la ideològicament, en una acció que violenta i disfressa la realitat de les coses, una violència que és fins legitimada pel poder.

Això explica, la lenta extinció del veritable desig per la vida en tants joves, la manipulació que pateixen, el seu malestar, la seva manca d'energia vital i d'esperança.. Això explica també la preocupant crisi del món educatiu. Això explica els nivells de corrupció als quals han arribat les nostres societats. Això posa al descobert la falsedat dels poders que esclavitzen l'home: pensem en el que passa amb l'economia, en mans de poders anònims la pàtria dels quals és el diner i el motor la cobdícia. Pensem en tants poders destructius que amenacen avui el món. Germans i germanes, els enemics són uns altres, la intolerància és en altres indrets. No falsegem les coses. No ens equivoquem d'enemic. Per contra, la pregària, i amb ella la fe que la sosté, és la bona terra en la que la vida humana no es deixa arrossegar, comprar, manipular. Hem d'estar agraïts del regal que serà per a tots la propera visita de Benet XVI, una visita que posarà de manifest que aquesta saviesa veritable de la fe senzilla, que és la que està sufocant el laïcisme, és la força de l'Església, malgrat totes les fragilitats dels seus membres. Perquè és la força de la Paraula de Déu. Aleshores entenem el que Pau diu a Timoteu: *“Persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant els qui te l'han ensenyada... Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona”*. Educar en el bé és educar en la virtut. Pares, educadors, polítics, no sostraieu els infants al coneixement i l'amor per aquesta Paraula.

La primera lectura també és semblant a una paràbola sobre la pregària. D'aquesta paràbola bíblica, els antics pares de l'Església ens en donen una interpretació espiritual molt bonica: Amalek és el símbol de les forces hostils (el mal, el pecat, el món) que s'oposen al poble de Déu. Quan el creient prega és més fort que el mal que hi ha dintre d'ell mateix i que el mal que l'assetja de fora estant. Ningú no el pot vèncer; en totes les coses –dolor, contrarietats, persecució, dubte, fatiga- el creient obté la victòria i el triomf per mitjà de la pregària. Però quan abaixa les mans –quan deixa de pregar- corre el risc de ser derrotat o engolit pel mal.

Es pot dir que hem tocat fons i és hora d'adonar-nos de nou que la trama existencial que creen artificiosament els poders del món, les ideologies caduques encara en curs, està orientada a sufocar la infinitud del cor de l'home, a sufocar el cor, a convertir en irrisòries i en objecte de burla els grans ideals, a anestesiar el desig, a viure el dia a dia en la banalitat més pràctica, més concreta. Aquesta concepció de la vida, amics, i no ho dic solament referint-me als mitjans de comunicació, sinó al món educatiu, al món social i polític, al món de la ciència –vull dir la prepotent i orgullosa, no la humil- aquesta visió de les coses –insisteixo- no funciona. És més, és profundament destructiva de la dignitat humana: vivim distrets, alienants, oblidant el més possible la realitat, evadint-nos, fugint de nosaltres mateixos, perdent el gust per la vida. A tots nosaltres, que estem temptats de preguntar-nos: *“On és Déu?”*, *“On és la promesa de la vinguda del Senyor?”*, Jesús mateix respon convidant-nos a defugir preguntes abstractes sobre la fi dels temps, i preguntant-nos, per contra, sobre la nostra fe aquí i ara: *“On és la vostra fe?”*. ¿On és la meva fe? Aquesta és la gran pregunta! No la sufoquem!

Mn. Manel Valls